

Arrest

**nr. 54 834 van 24 januari 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DELVAUX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart op 25 november 2004 het Rijk te zijn binnengekomen en op 26 november 2004 diende verzoeker een eerste asielaanvraag in. Op 17 december 2004 nam de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 17 december 2004 diende verzoeker een dringend beroep in tegen de voormelde beslissing bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op 23 maart 2005 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigde beslissing van weigering van verblijf. Hiertegen diende verzoeker een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State. Dit beroep werd op 26 mei 2009 door de Raad van State verworpen.

Op 30 juni 2009 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 10 juli 2009 werd de asielaanvraag van verzoeker overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 25 november 2009 werd verzoeker gehoord voor het Commissariaat-generaal.

Op 6 september 2010 werd een beslissing genomen houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt :

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraans staatsburger te zijn, afkomstig uit Teheran. Op 26 november 2004 diende u een eerste asielaanvraag in België in. Op 23 maart 2005 werd door mij een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen omdat er geen geloof kon gehecht worden aan uw verklaringen. Uw vordering tot schorsing en uw beroep tot nietigverklaring van deze beslissing werden op 26 mei 2009 door de Raad van State verworpen. Vervolgens diende u op 30 juni 2009 een tweede asielaanvraag in. Volgens uw verklaringen bent u sinds uw aankomst in België niet meer teruggekeerd naar Iran. U verklaarde dat u nog steeds niet naar Iran kunt terugkeren omwille van uw oorspronkelijke problemen, met name uw bekering tot het christendom. U bent ervan overtuigd dat de familie van P., de vrouw waarmee u een relatie had, de autoriteiten op de hoogte heeft gebracht van uw bekering. Ter staving van deze feiten legde u een convocatie van de Revolutionaire Rechtbank, d.d. 22/08/1384 (Perzische kalender, komt overeen met 13 november 2005 Europese kalender) gericht aan uw broer, M., omdat men geen adres van u had, neer. Uw broer ging naar de rechtbank maar u weet niet precies wat daar gebeurd is aangezien uw broer u enkel zei dat iedereen moest opdraaien voor zijn eigen fouten. Daarna verhuisde uw broer zonder zijn nieuw telefoonnummer aan u over te maken. Voorts verklaarde u dat heel uw familie gevisieerd wordt omwille van de problemen van uw ondertussen overleden broer A.R. Zo zou uw broer A.R. in 1363 (1994) een eerste keer gearresteerd zijn op verdenking van activiteiten voor de MKO (Mudjahedin-e Khalq, extreemlinkse oppositiegroepering). Op een gegeven ogenblik werd hij in de gevangenis verbrand aan zijn rechtervoet. Hij wou wegllopen maar werd beschoten en kreeg een kogel in zijn achterwerk. Sindsdien diende uw broer een sonde te dragen. Daarna werd uw broer nog een aantal keer gearresteerd. De laatste arrestatie dateert van het jaar 1368 (1999). Uw broer werd vervolgens twaalf jaar lang onschuldig vastgehouden. U weet niet of uw broer ooit veroordeeld werd. Een drietal jaar geleden is uw broer thuis gestorven nadat zijn nieren het begeven hadden. U legde voorts de volgende documenten neer ter staving van uw identiteit en asielmotieven: een kopie van uw boekje van burgerlijke stand, een kopie van uw kaart van militaire dienst, twee doopcertificaten, een brief van priester A. ter bevestiging van uw doopsel, een aantal foto's van uw doopsel, een aantal kopieën van briefomslagen, een brief van W. S., pastoor van de H. Familie te (...), ter bevestiging van het feit dat u een regelmatige kerkbezoeker bent, een referentiebrief van dhr. R., pastoor van de Iraanse kerk te Brussel, verscheidene referentiebrieven van kennissen van u, een brief van de maatschappelijke assistente van de sociale dienst over uw doopbewijs, verscheidene kopieën van documenten betreffende uw broer, waaronder een brief van het ziekenhuis van de gevangenis Evin aan het hoofdbureau van de gevangenis, twee brieven van de wetsdokter waarvan één gericht aan de hoofdverantwoordelijke van de gevangenis Evin en één brief gericht aan het parket van de Algemene rechtbank van Teheran, een brief van de voorzitter van de Revolutionaire rechtbank van de provincie Qom gericht aan de directeur van het secretariaat van justitie, een medisch attest uit Iran waarin vermeld wordt dat u behandeld werd voor maagklachten, een samenvatting van het medische dossier van uw broer en een foto van de grafzerk van uw broer, A.R.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle elementen uit uw administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag een bevestigende beslissing van weigering van verblijf nam omdat er geen enkel geloof kon gehecht worden aan uw verklaringen. U legde immers vage, tegenstrijdige en bevreemdende verklaringen af met betrekking tot uw nieuwe geloof en uw geloofspraktijk, waardoor de geloofwaardigheid van uw beweerde bekering en de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd werd. In het kader van uw tweede asielaanvraag stelde u dat u nog steeds niet naar Iran kunt terugkeren omdat de Iraanse autoriteiten door de familie van Parizane op de hoogte zijn gebracht van uw bekering tot het katholieke geloof (gehoor CGVS pp. 3, 10, 14). Ter staving van deze bewering legde u een convocatie van het parket van de Revolutionaire rechtbank, d.d. 22/08/1384 (13 november 2005) neer. Er kan echter geen enkele bewijswaarde gegeven worden aan het door u neergelegde bovenvermelde gerechtelijk document. Uit de resultaten van een onderzoek naar de

authenticiteit van bovengenoemd document, waarvan een kopie als bijlage in het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt immers dat het neergelegde document manifest fouten bevat en er niet is voldaan is aan een aantal formele vormvereisten. Door het neerleggen van dergelijk document, dat elke bewijswaarde ontbeert, blijkt dat u de Belgische autoriteiten op intentionele wijze heeft trachten te misleiden. Derhalve kan geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw bekering en u aldus om die reden wordt vervolgd.

Ook uw originele doopattesten, de brief van priester A. uit Turkije en foto's van uw doop kunnen geen afbreuk doen aan de eerder gedane vaststellingen inzake uw bekering. Er werd immers tijdens uw eerste asielaanvraag reeds vastgesteld dat er geen geloof kon worden gehecht aan de oprechtheid van uw bekering. De geloofwaardigheid hiervan komt tijdens uw tweede asielaanvraag nog meer op de helling te staan daar u, als beweerde overtuigde katholiek, mensen doorstuurt naar een Evangelische protestantse kerk om zich te bekeren (gehoor CGVS p. 12).

Wat betreft de problemen en het daaropvolgende overlijden van uw broer, A.R., dient vooreerst te worden opgemerkt dat deze problemen van uw overleden broer (beschuldiging van activiteiten voor de MKO – gehoor CGVS p. 7) geen rechtstreeks verband houden met het door u aangehaalde persoonlijke vluchtmotief, namelijk uw bekering. Het loutere feit dat andere familieleden door de vermeende MKO-activiteiten van uw broer hun werk zijn verloren (gehoor CGVS p. 8), is voorts niet zwaarwichtig genoeg om als een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade te kunnen weerhouden. Daarenboven kan ook nog ernstig getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van deze door u aangehaalde problemen. Zo is er vooreerst het feit dat u tot op uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw tweede asielaanvraag, bijna vijf jaar na het indienen van uw eerste asielaanvraag, nooit met een woord hebt gerept over deze problemen. Bovendien legde u ter staving van de problemen van uw broer een aantal kopieën van documenten neer, m.n. een brief van het ziekenhuis van de gevangenis Evin aan het hoofdbureau van de gevangenis, twee brieven van de wetsdokter waarvan één gericht aan de hoofdverantwoordelijke van de gevangenis Evin en één brief gericht aan het parket van de Algemene rechtbank van Teheran, en een brief van de voorzitter van de Revolutionaire rechtbank van de provincie Qom gericht aan de directeur van het secretariaat van justitie. Deze door u neergelegde documenten zijn echter allen interne documenten die normaliter niet in uw bezit kunnen zijn. Bovendien betreft het kopieën waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Gezien bovenstaande vaststellingen en ten einde meer duidelijkheid te krijgen in deze situatie van uw broer, werd u gevraagd het volledige gerechtelijke dossier van uw broer naar het Commissariaat-generaal door te sturen. U kreeg hiervoor 10 dagen de tijd. Er dient evenwel vastgesteld te worden dat de vooropgestelde termijn van tien dagen intussen reeds ruimschoots overschreden is en dat u tot op heden heeft nagelaten de voornoemde documenten aan het Commissariaat-generaal over te maken. U heeft in dit verband tevens nagelaten om het Commissariaat-generaal in te lichten over de stand van zaken. Deze vaststellingen ondermijnen verder de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op ernstige wijze.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet in een ander daglicht plaatsen. De kopie van uw boekje van burgerlijke stand en de kopie van uw kaart van militaire dienst tonen uw identiteit en afkomst aan, waaraan hier niet wordt getwijfeld. De brief van pastoor S. van de H. Familie in (...) toont aan dat u regelmatig zijn kerk bezoekt, maar doet geen afbreuk aan de eerder gedane vaststellingen over de oprechtheid van uw bekering. De referentiebrieven van de pastoor van de Iraanse kerk te Brussel en verscheidene referentiebrieven van kennissen van u, hebben een duidelijk gesolliciteerd karakter en kunnen derhalve niet worden weerhouden ter staving van uw asielrelaas. De kopieën van briefomslagen tonen louter aan dat u post hebt ontvangen uit Iran. De brief van de sociale assistente toont aan dat u een bewijs van doopsel hebt ontvangen in december 2004 en niet in januari 1996. In tegenstelling tot uw verklaringen, werd hieraan evenwel nooit getwijfeld. De samenvatting van het medische dossier van uw broer A.R. en de foto van zijn grafzerk toont aan dat uw broer in 1365 (1986) enkele dagen werd opgenomen in het ziekenhuis en in 1384 (2005) is overleden, wat hier evenmin betwist wordt. Ook het medische attest dat u voorlegt, verandert niets aan bovenstaande vaststellingen inzake uw vluchtmotieven. Het stelt weliswaar dat u behandeld werd voor ondermeer maagpijnen, maar vermeldt niets over de omstandigheden of oorzaak waarin deze ziekte werd opgelopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna verkort de Conventie van Genève), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49, 49/2 en volgende, de artikelen 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van het recht op de eerlijke behandeling van zijn zaak, alsook van de motiveringsplicht zoals opgelegd door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Vooreerst merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat artikel 1, A) 2 van de Conventie van Genève op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging. Deze bepaling is geen duidelijke en juridisch volledige tekst die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een bepaalde wijze te handelen, oplegt en derhalve heeft deze bepaling geen directe werking. Verzoeker kan de rechtstreekse schending van deze bepaling dan ook niet dienstig inroepen (RvS 30 april 2004, nr. 130.935).

Verzoeker kan de schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet niet dienstig inroepen daar de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet, welke aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om aan verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te weigeren.

Evenmin kan verzoeker zich dienstig beroepen op artikel 48 van de Vreemdelingenwet, welke slechts een algemene bepaling is waarin wordt gesteld wie als vluchteling kan worden erkend.

De aangevoerde schending van artikel 49 van de Vreemdelingenwet was op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog niet aan de orde aangezien dit artikel bepaalt welke vreemdelingen als vluchtelingen worden beschouwd in de zin van de Vreemdelingenwet en aan de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling bepaalde verblijfsrechtelijke gevolgen toekent. Hetzelfde geldt voor de opgeworpen schending van artikel 49/2 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt welke vreemdelingen de subsidiaire bescherming genieten in de zin van de Vreemdelingenwet en welke verblijfsrechtelijke gevolgen hier aan kunnen worden toegekend.

Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht, zoals opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, betreft, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de voormelde wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht te verschaffen in de motieven van de bestreden beslissing, dat hij of zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen de beslissing te verweren met de middelen die het recht hem of haar verschaft. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent aangezien hij de verschillende motieven van de bestreden beslissing bekritiseert, zodat het normdoel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt geenszins aangetoond. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat verzoeker eigenlijk de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt verder onderzocht worden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om zich bij de beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de asielaanvraag en de vraag om subsidiaire bescherming is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker herhaalt dat er in zijn hoofd wel degelijk een gegronde vrees is voor vervolging. Verzoeker stelt dat de weigeringsbeslissing gebaseerd is op de twijfel die de commissaris-generaal heeft opzichtens zijn beweerde bekering en zijn geloofsactiviteiten. Verzoeker benadrukt dat hij in het bezit is van tal van documenten welke de waarachtigheid van zijn bekering ondersteunen. Hij bewijst dus bekeerd te zijn tot het christelijke geloof. Verzoeker meent dat nu het vaststaat dat hij bekeerd is tot het christelijke geloof, zijn asielaanvraag ingewilligd dient te worden aangezien het een bekend gegeven is dat zich bekeren tot het christelijke geloof in de islamitische republiek betekent dat men zich blootstelt aan vervolging. Verzoeker is van oordeel dat de commissaris-generaal ten onrechte twijfelt aan zijn relaas, met name zijn bekering. Daarnaast merkt verzoeker op dat hij ook nog verwezen heeft naar de

problemen welke zijn familieleden ondervonden hebben omwille van de MKO activiteiten van zijn overleden broer. Verzoeker meent dat gelet op zijn kwetsbaar profiel als bekeerling, de commissaris-generaal hem de vluchtelingenstatus had moeten toekennen. Tevens meent verzoeker dat hij in zijn land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Zo benadrukt verzoeker dat hij onder de shariawetgeving de doodstraf riskeert wegens zijn bekering en minstens een lijfstraf, welke als foltering dient aanzien te worden.

In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt voor te houden, blijkt uit de bestreden beslissing niet dat de commissaris-generaal betwist dat verzoeker zich bekeerd heeft tot het christelijke geloof, wel wordt er getwijfeld aan de oprechtheid van de bekering en aan het feit dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van zijn bekering en dat verzoeker om deze redenen zou worden vervolgd. Verzoeker gaat op geen enkele wijze in op de motieven van de bestreden beslissing, doch beperkt zich tot zijn overtuiging dat hij de vluchtelingenstatus verdient louter en alleen omdat het vaststaat dat hij bekeerd is tot het christelijke geloof waardoor hij zich in de islamitische republiek blootstelt aan vervolging. Dienaangaande dient tevens te worden vastgesteld dat verzoeker geen enkel begin van bewijs aanbrengt dat de loutere bekering tot het christelijke geloof volstaat om vervolgd te worden in de islamitische republiek.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging (of risico op ernstige schade) op zich volstaat niet om te kunnen besluiten dat deze vrees (risico) reëel is. Deze vrees of risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees of het risico aannemelijk te maken. *In casu* heeft de commissaris-generaal vastgesteld dat verzoekers vrees of risico niet aannemelijk wordt gemaakt aangezien hij niet aannemelijk maakt dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van zijn bekering en er vragen worden gesteld aangaande de oprechtheid van zijn bekering. Deze vaststelling lijkt niet kennelijk onredelijk.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen benadrukt dat de commissaris-generaal over een bepaalde appreciatiemarge beschikt om te oordelen of de asielzoeker in kwestie gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève (of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming). Verzoeker toont in zijn verzoekschrift aan dat hij het niet eens is met de appreciatie door de commissaris-generaal, maar hij toont geenszins aan dat de commissaris-generaal zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door te oordelen dat verzoekers asielaanvraag ongegrond is.

Wat betreft de problemen van zijn broer beperkt verzoeker zich tot het summier herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen. Er dient echter te worden vastgesteld dat verzoeker op geen enkele wijze ingaat op het motief van de bestreden beslissing dat de problemen van zijn broer geen rechtstreeks verband houden met zijn persoonlijk vluchtmotief.

Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wat de subsidiaire bescherming betreft, dient te worden vastgesteld dat verzoeker zich op dezelfde elementen beroept welke aan de grondslag liggen van zijn asielaanvraag. Uit de voormelde bespreking is gebleken dat de commissaris-generaal heeft besloten dat verzoeker zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. Zodoende kan verzoeker ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn aanvraag teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Voor het overige geeft verzoeker niet aan op welke wijze zijn recht op een eerlijke behandeling van het proces zou geschonden zijn, zodat deze schending niet dienstig kan worden aangevoerd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het Commissariaat-generaal, dat hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten. Tevens werd hem de mogelijkheid geboden om nieuwe en/of aanvullende stukken neer te leggen en werd hij

bijgestaan door zijn advocaat en een tolk. Aldus werd zorgvuldig gehandeld. Verzoeker toont geenszins het tegendeel aan.

Waar verzoeker de schending van het redelijkheidsbeginsel aanvoert, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen, wat *in casu* niet het geval is.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU